

PLAMENI UDAR

NELSON
de MIL

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Nelson DeMille

WILD FIRE

Copyright © 2006 by Nelson DeMille

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Bobu i Džoan Dilingam,
koji imaju tako ljupke kćeri*

Piščeva napomena

Kada se u romanu združe činjenice i mašta, čitaocu nije uvek jasno šta je šta. Prvi čitaoci rukopisa *Plamenog udara* pitali su me šta je stvarnost, a šta plod moje mašte, pa sam odlučio da se time pozabavim ovde.

Prvo, Antiteroristička jedinica (ATTF)* prikazana u ovom i drugim romanima o Džonu Koriju, stvorena je prema stvarnoj Združenoj jedinici za borbu protiv terorizma (JTTF),** uz izvesnu književnu slobodu.

U ovoj knjizi dosta se govori o ELF; šta znači ovaj akronim saznaćete čitajući. Koliko je meni poznato, svi navedeni podaci o ELF su tačni.

Što se tiče tajnog vladinog plana nazvanog „Plameni udar“, zasnovan je na nekim informacijama na koje sam naišao, uglavnom na internetu, i mogu se shvatiti kao glasine, činjenice, čist plod mašte ili kakva god mešavina navedenog. Lično smatram da nekakva verzija „Plamenog udara“ (pod

* Akronim od engl. Anti-Terrorist Task Force. (Prim. prev.)

** Akronim od engl. Joint Terrorist Task Force. (Prim. prev.)

drugim šifrovanim nazivom) postoji, a ako nije tako, da bi trebalo da postoji.

Ostali pojmovi za koje su me ljudi pitali, kao što su NEST, Levak i drugi nazivi i akronimi, zaista postoje. Ako vam ono što čitate zvuči stvarno, onda verovatno i jeste. Istina je zaista neobičnija od mašte, a često i strašnija.

Do sada su me najčešće pitali: „Da li Medolomci zaista postoje?“ Da, postoje.

Radnja ove knjige odvija se u oktobru 2002, trinaest meseci posle napada na Kule bliznakinje, i svi naslovi i napisi iz *Njujork tajmsa* su stvarni. Slično tome, svi navedeni zvanični bezbednosni postupci ili njihovo odsustvo bili su takvi u vreme radnje romana.

Neki čuvari zakona među mojim čitaocima smatraju da Džon Kori ne poznaje granice svojih ovlašćenja. Priznajem da sam upotrebio dosta umetničke slobode kako bi knjiga bila zabavnija. Džon Kori koji se pridržava pravila i propisa ne bi bio poželjan glavni junak.

Čitaoci rukopisa *Plamenog udara* rekli su mi da, pošto su ga pročitali, zadugo još nisu mogli da zaspe. Ovo je zaista strašna knjiga za strašna vremena, ali je ujedno i upozorenje svetu posle Jedanaestog septembra.

— PRVI DEO —

Petak

NJUJORK

FBI istražuje pitanja povezana s terorizmom ne osvrćući se na rasu, veru, naciju i pol.

Terorizam u Sjedinjenim Državama
Izdanja FBI, 1997.

PRVO POGLAVLJE

Ja sam Džon Kori, bivši detektiv za ubistva Uprave policije Njujorka. Ranjen sam na dužnosti i penzionisan na osnovu radne nesposobnosti od 75 odsto (taj broj služi samo za isplatu penzije; oko 98 odsto mene i dalje radi) pa sada radim kao specijalni agent po ugovoru za Federalnu antiterorističku jedinicu.

Tip za stolom preko puta mene, Hari Maler, upitao me je: „Jesi li ikada čuo za klub *Kaster hil*?“

„Nisam. Zašto?“

„Tamo idem za vikend.“

„Lepo se provedi“, rekao sam mu.

„To je lovačka kuća gomile bogatih ludih desničara gore na severu.“

„Nemoj da mi donosiš srnetinu, Hari. Ni mrtve ptice.“

Ustao sam i otišao do aparata za kafu. Na zidu su bili plakati s fotografijama ljudi koje traži Ministarstvo pravde, uglavnom muslimanske gospode, između ostalih i skota broj jedan, Osama bin Ladena.

Među više od dvadeset ljudi bio je i Libijac po imenu Asad Halil, zvani Lav. Njegovu fotografiju nisam morao da

upamtim; poznavao sam njegovo lice koliko i svoje, mada se nikada nismo zvanično upoznali.

Naši životni putevi ukrstili su se otprilike pre dve godine, kada sam ga uhodio, a ispostavilo se da on uhodi mene. Pobegao je, a ja sam zadobio lakšu ranu od metka. Kao što bi Arapi verovatno rekli: „Suđeno nam je da se ponovo sretnemo i poravnamo račune.“ Jedva čekam.

Iscedio sam ostatke kafe u plastičnu čašu i preleteo pogledom novi broj *Njujork tajmsa* ostavljen na pultu. Danas, 11. oktobra 2002, naslov je glasio: KONGRES ODOBRILO BUŠU ŠIROKA OVLAŠĆENJA ZA UPOTREBU SILE PROTIV IRAKA.

U podnaslovu je pisalo: *SAD imaju plan za okupaciju Iraka, kažu zvaničnici.*

Činilo se da je rat neizbežan, kao i naša pobeda. Prema tome, pametno je imati okupacioni plan. Pitao sam se zna li neko u Iraku za ovo.

Poneo sam kafu nazad za sto, uključio kompjuter i pročitao neke interne dopise. Gotovo sva prepiska sada se obavlja bez papira, a meni zbilja nedostaje parafiranje dopisa. Došlo mi je da parafiram monitor mastiljavom olovkom, ali sam se pomirio s elektronskim potpisom. Kada bih ja rukovodio ovom organizacijom, svi dopisi slali bi se na tabli „piši-briši“.

Pogledao sam na sat. Bilo je pola pet po podne, i moje kolege brzo su napuštale dvadeset šesti sprat zgrade na Federalnom trgu 26. Moje kolege su, trebalo bi da objasnim, kao i ja, pripadnici Antiterorističke jedinice, službe s četiri slova u svetu troslovnih službi.*

Živimo u svetu posle Jedanaestog septembra, pa su vikendi, teoretski, normalni radni dani za sve. U stvarnosti,

* Pridev četvoroslovni (engl. *four-letter*) u engleskom jeziku je sinonim za ružne, nepristojne reči, pošto veliki broj takvih reči ima četiri slova. (Prim. prev.)

drevna tradicija Federalnog petka, koja znači raniji odlazak s posla, nije se mnogo promenila, pa pripadnici Uprave policije Njujorka, već naviknuti na nezgodno radno vreme, čuvaju kuću vikendom i praznikom.

Hari Maler me je upitao: „Šta radiš za vikend?“

U ponedeljak, 14. oktobra, slavi se Kolumbov dan, tako da nas je čekao trodnevni vikend, ali ja sam, zlosrećan kao i uvek, u ponedeljak morao da radim. Odgovorio sam: „Hteo sam da marširam u paradi za Kolumbov dan, ali radim u ponedeljak.“

„Ma nemoj? Hteo si da marširaš u paradi?“

„Nisam hteo, ali sam to rekao kapetanu Pareziju.“ Dodao sam. „Objasnio sam mu da mi je majka Italijanka i da ću gurati njena invalidska kolica u paradi.“

Hari se nasmejao i upitao: „Je li ti poverovao?“

„Nije, ali ponudio se da gura kolica.“

„Mislio sam da ti roditelji žive na Floridi.“

„Žive.“

„I da ti je majka Irkinja.“

„Jeste. Sada moram da nađem neku majku Italijanku da je Parezi gura Kolumbovom avenijom.“

Hari se ponovo nasmejao i vratio se za svoj kompjuter.

Hari Maler, kao i većina njujorških policajaca u Bliskoi-stoćnom odseku Jedinice, vrši nadzor i prismotru nad osobama od bezbednosnog interesa, što na politički korektnom jeziku označava pripadnike muslimanske zajednice, ali ja uglavnom obavljam razgovore i regrutujem doušnike.

Ogroman postotak mojih doušnika čine lažovi i prevranti koji žele novac ili državljanstvo, ili naprosto hoće da zajebu nekoga u svojoj blisko povezanoj zajednici. S vremena na vreme dobijem ponešto pravo, ali to moram da delim s jednim tipom iz FBI-ja.

Jedinica je sastavljena uglavnom od agenata FBI-ja i detektiva njujorške policije, a ima i penzionisanih detektiva kao što sam ja. Osim toga, neke pripadnike dodelile su nam i druge federalne službe, kao što su Useljenička i carinska služba (ICE),* državna i prigradska policija, Lučka policija i tako dalje; ima ih previše da ih upamtim i nabrojim.

U našoj jedinici ima i ljudi koji, kao duhovi, zapravo ne postoje, ali kad bi postojali, zvali bi se CIA.

Proverio sam elektronsku poštu i našao tri poruke. Prva je bila od mog šefa, Toma Volša, glavnog specijalnog agenta koji je preuzeo Jedinicu kad je moj bivši šef, Džek Kenig, poginuo u Svetskom trgovinskom centru. Poruka je glasila: POVERLJIVO – PODSETNIK – UOČI MOGUĆIH NEPRIJATELJSTAVA S IRAKOM MORAMO OBRATITI POSEBNU PAŽNJU NA IRAČKE DRŽAVLJANE KOJI ŽIVE U KONUSU.

KONUS znači „Kontinentalne Sjedinjene Države“. ** „Neprijateljstva“ znači „rat“. Ostalo znači: „Nađite Iračane koje možemo povezati s terorističkom pretnjom prema SAD da bismo olakšali život onima u Vašingtonu dok ne rasture Bagdad bombama.“

Poruka se nastavljala: PRVENSTVENA PRETNJA OSTAJE UBL S NOVIM NAGLASKOM NA VEZU UBL/SADAM. SASTANAK O TOME SLEDEĆE NEDELJE, VREME I MESTO NAKNADNO. VOLŠ, GSA.

Za laike, UBL je Osama bin Laden. Trebalo bi da bude OBL, ali neko je nekada davno transkribovao njegovo arapsko ime na latinicu kao „Usama“, što je takođe ispravno. Novinari tog gada uglavnom zovu Osama, a obaveštajne službe zovu ga UBL. To je taj isti gad.

* Akronim od engl. Immigration and Customs Enforcement. (Prim. prev.)

** Engl. Continental United States. (Prim. prev.)

Sledeća poruka stigla je od mog drugog šefa, gorepomenutog Vinsa Parezija, kapetana njujorške policije dodeljenog Jedinici sa zadatkom da pazi na nezgodne pajkane koji ponekad kvare igru svojim drugovima iz FBI-ja. Među njima sam možda i ja. Kapetan Parezi zamenio je kapetana Dejvida Stajna, koji je takođe poginuo – koji je zapravo takođe ubijen – pre godinu i mesec dana u Svetskom trgovinskom centru.

Dejvid Stajn bio je sjajan tip i svakodnevno mi nedostaje. Džek Kenig je, uprkos svojim manama i silnim sukobima sa mnom, bio pravi profesionalac, strog, ali pravedan starešina i iskren rodoljub. Njegovo telo nikad nije pronađeno, kao ni telo kapetana Stajna.

Među dve hiljade poginulih nikada nije pronađen ni leš Teda Neša, agenta CIA, arhidrkadžije i arhineprijatelja Džona Korija.

Voleo bih da mogu reći nešto lepo o tom kretenu, ali pada mi na pamet samo: „Neka ga đavo nosi.“

Osim toga, taj tip ima ružnu naviku da se vraća iz mrtvih – izveo je to u prošlosti bar jednom – a kako nije sigurno identifikovan među žrtvama, neću još da otvaram šampanjac.

Elem, dopis kapetana Parezija svim pripadnicima njujorške policije u Jedinici glasilo je: **MORATE POJAČATI PRISMOTRU NAD IRAČKIM DRŽAVLJANIMA, NAĆI IRAČANE KOJI SU NAM RANIJE POMAGALI I PRIVESTI NA SASLUŠANJE IRAČANE SA SPISKA ZA NADZOR. OBRATITE POSEBNU PAŽNJU NA IRAČANE POVEZANE S MUSLIMANIMA IZ DRUGIH ZEMALJA – SAUDIJCIMA, AVGANISTANCIMA, LIBIJCIMA ITD. POJAČAJTE NADZOR NAD DŽAMIJAMA. SASTANAK SLEDEĆE NEDELJE. VREME I MESTO NAKNADNO. PAREZI, KAPETAN UPRAVE POLICIJE NJUJORKA**

Mislim da uočavam obrazac.

Teško je poverovati u to, ali mi smo sve donedavno pokušavali da dokučimo šta treba da radimo svakog dana, a dopisi su bili sastavljeni opreznije kako se ne bi pomislilo da imamo nešto protiv muslimanskih terorista ili da ih na bilo koji način uznemiravamo. To se veoma brzo promenilo.

Treća poruka bila je od moje žene, Kejt Mejfeld, koju sam sedeći za stolom mogao da vidim s druge strane velike granice između policajaca i federalaca. Moja žena je lepotica, a i da nije, ja bih je voleo. Zapravo, da nije lepotica ne bih je ni primetio, tako da je to sporna tačka.

Poruka je glasila: HAJDE DA ZBRIŠEMO RANIJE, ODEMO KUĆI, KRESNEMO SE. SPREMIĆU TI ČILI I HOTDOG I SIPAĆU TI PIĆE DOK GLEDAŠ TELEVIZIJU U GAĆAMA.

Zapravo, nije glasila tako. Pisalo je: HAJDEMO NA ROMANTIČNI VIKEND I DEGUSTACIJU VINA U NORT FORK. REZERVISAĆU PANSION. VOLI TE KEJT

Zašto bih kog đavola ja probao vina? Sva su ista. Osim toga, pansioni su bezveze – ljupke otrcane rupe s kupatilima iz devetnaestog veka i škripavim krevetima, a doručkuje se s ostalim gostima, obično japijevskim krmcima iz otmenog dela grada koji bi da razgovaraju o nečemu što su pročitali u rubrici o umetnosti i razonodi u *Tajmsu*. Kad čujem reč „umetnost“, mašim se za revolver.

Otkucao sam odgovor. ODLIČNO ZVUČI. HVALA TI ŠTO SI TO SMISLILA. VOLI TE DŽON.

Kao i većina muškaraca, radije bih se suočio s automatskom puškom nego s ljutitom suprugom.

Kejt Mejfeld je agent FBI-ja, pravnica i pripadnica mog tima, u kom su još jedan njujorški pajkan i još jedan agent FBI-ja. S vremena na vreme, prema potrebi, uzimamo i ponekog iz drugih službi, iz ICE ili CIA. Naš poslednji saradnik iz CIA bio je gorepomenuti Ted Neš, za kog sam uveren

da je u prošlosti bio u ljubavnoj vezi s mojom tada još budućom ženom. Nije to bio razlog što ga nisam trpeo – zbog toga sam ga *mrzeo*, a nisam ga trpeo iz profesionalnih razloga.

Primeti sam da Hari Maler sređuje papire na stolu i zaključava poverljiva dokumenta da čistači, muslimani i ostali ne bi mogli da ih fotokopiraju ili pošalju telefaksom u Pustinju. Rekao sam mu: „Zvoniće tek za dvadeset jedan minut.“

Pogledao me je i odgovorio: „Moram da uzmem nešto iz Tehnike.“

„Zašto?“

„Rekao sam ti. Idem na sever u prismostru. U klub *Kaster hil*.“

„Mislio sam da ideš po pozivu kao gost.“

„Ne. Upašću neovlašćeno.“

„Kako si dobio taj zadatak?“

„Nemam pojma. A nisam ni pitao. Imam auto-kamper, cokule i kapu sa štitnicima za uši. Prema tome, kvalifikovan sam.“

„Tako je.“ Već sam spomenuo da je Hari Maler bivši njujorški pajkan kao i ja. Ima dvadeset godina službe, od čega je poslednjih deset proveo u Obaveštajnom odseku, a sada su ga federalci unajmili za posao nadzora i prismostru da bi oni, Odela, kako mi zovemo agente FBI-ja, mogli da se bave umnim radom.

Upitao sam ga: „Hej, a zašto se baviš desničarima? Mislio sam da si s nama.“ Pod „mi“ podrazumevam Bliskoistočni odsek, koji u poslednje vreme čini oko devedeset odsto Jedinice.

Hari je odgovorio: „Ne znam. I ne pitam. Treba samo da ih slikam, neću s njima u crkvu.“

„Jesi li pročitao mejlove od Volša i Parezija?“

„Aha.“

„Šta misliš, hoće li biti rata?“

„Uh... čekaj da razmislim.“

„Da li su Irak ili UBL nekako povezani s tom desničarskom grupom?“

„Ne znam.“ Pogledao je na sat i rekao: „Moram u Tehniku pre nego što zatvore.“

„Imaš vremena. Ideš sam tamo?“, upitao sam ga.

„Aha. Nema problema. To je samo neutralni nadzor i prismotra.“ Pogledao me je i dodao: „Među nama rečeno, Volš tvrdi da je ovo samo ubijanje stabala – pravljenje dosijea. Znaš, mi kao nismo samo Arapima za petama. Radimo i slučajeve domaćih grupa kao što su neonacisti, paravojne jedinice, grupe za preživljavanje katastrofa i slično. Dobro izgleda u novinama i pred Kongresom, ako se uopšte pojavi. Zar nije tako? Radili smo to nekoliko puta pre Jedanaestog septembra, sećaš se?“

„Tako je.“

„Treba da krenem. Vidimo se u ponedeljak. Moram kod Volša u ponedeljak ujutru čim dođem.“

„On radi u ponedeljak?“

„Pa, nije me pozvao kod sebe na pivo, pa će valjda biti ovde.“

„Da. Vidimo se u ponedeljak.“

Hari je otišao.

Ono što je rekao o stvaranju dosijea nije imalo previše smisla, a onda, imamo Odsek za domaći terorizam koji se time bavi. Osim toga, uhođenje kluba bogatih desničara na severu države pomalo je neobično. Još neobičnije je to što će Tom Volš na praznik doći da čuje Harijev izveštaj o rutinskom zadatku.

Ja sam veoma radoznao, zbog čega i jesam sjajan detektiv, pa sam seo za neumreženi kompjuter s kog sam mogao da pristupim internetu i potražio klub *Kaster hil*.

Nisam dobio nijedan rezultat, pa sam ukucao „Kaster hil“. Brojač na vrhu pokazao je preko 400.000 pogodaka, a mešavina na prvoj strani – igrališta za golf, restorani i nekoliko istorijskih ispisa o Južnoj Dakoti i nevoljama generala Džordža Armstronga Kastera na Litl Big Hornu – pokazala mi je da rezultati nemaju veze s onim što me zanima. Ipak, proveo sam desetak minuta listajući rezultate, ali nigde se nije spominjala država Njujork.

Vratio sam se za svoj kompjuter, s kog sam pomoću lozinke mogao da pristupim internim dosijeima ASS-a, to jest Automatizovanog sistema slučajeva, federalne verzije Gugla.

Našao sam klub *Kaster hil*, ali očigledno nije bilo neophodno da znam bilo šta o tome, a ispod naslova nizali su se redovi slova X. Obično se čak i sa zatvorenih dosijea dobije nešto, na primer datum kad je dosije otvoren ili kome treba da se obratimo za pristup, ili makar stepen tajnosti, ali ovaj dosije bio je potpuno nepristupačan.

Uspeo sam samo da skrenem pažnju bezbednjaka na činjenicu da se raspitujem za zatvoreni dosije koji nema nikakve veze s mojim zadatkom, a to su Iračani. No, da bih im malo zamrsio vijuge, ukucao sam: „Oružje za masovno uništenje iračkog Kamiljeg kluba.“

Nisam dobio ništa.

Isključio sam kompjuter, zaključao dokumenta sa stola, uzeo kaput i otišao do Kejt.

Kejt Mejfild i ja upoznali smo se radeći zajedno na slučaju gorepomenutog Asada Halila, opakog malog govna koji je došao u Ameriku da bi pobio silne ljude. Uspeo je u tome, onda je pokušao da ubije mene i Kejt, a posle toga je pobjegao. To mi nije bio naročito uspešan slučaj, ali je zbližio Kejt i mene, pa ću zato, kada sledeći put vidim Halila, da mu

zahvalim pre nego što ga budem upucao u stomak i gledao ga kako polako umire.

Upitao sam Kejt: „Mogu li da te izvedem na piće?“

Podigla je glavu i nasmešila mi se. „To bi bilo baš lepo“, rekla je i vratila se kompjuteru.

Kejt Mejfild je devojka sa Srednjeg zapada, na dužnost u Njujork došla je iz Vašingtona i u početku je zbog toga tugovala, ali sada je neizmerno srećna što živi u najboljem gradu na svetu s najboljim čovekom u svemiru. „Zašto ide-mo iz grada za vikend?“, upitao sam je.

„Zato što ću ovde da poludim.“

Sjajni gradovi ponekad tako utiču na ljude. Upitao sam je: „Na čemu radiš?“

„Pokušavam da nađem pansion u Nort Forku.“

„Verovatno su svi prepuni za praznični vikend, a ne zaboravi ni da ja radim u ponedeljak.“

„Kako bih mogla to da zaboravim? Čitave nedelje gundaš zbog toga.“

„Ja nikad ne gundam.“

Ovo joj je zbog nečega bilo smešno.

Posmatrao sam njeno lice pod sjajem monitora. Lepa je kao što je bila kad smo se upoznali pre tri godine. Žene s kojima sam obično brzo stare. Moja prva žena Robin tvrdi da je prva godina našeg braka trajala deset godina. Rekao sam Kejt: „Čekam te u *Ek*u.“

„Nemoj da te neka odvede.“

Prošao sam kroz našu veliku, pregradama izdijeljenu kancelariju, sada gotovo praznu, i izašao u foaje. Pred liftovima je bila masa naših kolega.

Proćaskao sam s nekolicinom, a onda sam opazio Harija i prišao mu. Nosio je veliki metalni kofer u kom su,

pretpostavio sam, bili fotografski aparati i sočiva. Rekao sam mu: „Hajdemo na piće.“

„Izvini, ne mogu, moram smesta na put.“

„Večeras krećeš tamo?“

„Aha. Moram da budem tamo u cik zore. Održava se nekakav sastanak, pa treba da snimim registarske tablice i ljude kad budu dolazili.“

„Tako smo nekada uhodili mafijaše na svadbama i sahranama.“

„Aha. Isto sranje.“

Ugurali smo se u lift i sišli u prizemlje.

„Gde je Kejt?“, upitao me je Hari.

„Stiže.“ Hari je razveden, ali viđa se s jednom ženom, pa sam ja njega upitao: „Kako je Lori?“

„Odlično.“

„Dobro izgleda na slici na sajtu za sklapanje poznanstava.“

Nasmejao se. „Koji si ti kreten.“

„Šta hoćeš time da kažeš? Čekaj, a gde je to kuda ideš?“

„Šta? A, to... blizu jezera Saranak.“

Izašli smo na Brodvej. Bio je svež jesenji dan, a na kolo-vozima i pločnicima osećala se čista radost zbog petka.

Oprostio sam se od Harija i krenuo ka jugu.

Donji Menhetn je zbijena šuma oblakodera ispresecana uskim ulicama, što obezbeđuje minimum sunca i maksimum stresa.

Ovu oblast čine Donji Ist Sajd, u kom sam se rodio i odrastao, Kineska četvrt, Mala Italija, Trajbeka i Soho. Najvažnije privredne grane te oblasti sušta su suprotnost jedna drugoj: poslovi i finansije, koje predstavlja Vol strit, vlada sa federalnim, državnim i gradskim sudovima i opštinski sudovi, zatim Gradska kuća, zatvori, Federalni trg, Policijski

trg i tako dalje. Neophodan dodatak svemu navedenom su advokatske firme, a za jednu od njih moja bivša žena, advokat, zastupa samo najviši sloj zločinačkog smeća. To je bio jedan od razloga za naš razvod. Drugi je bio to što je Robin mislila da su kujanje i jebanje zabačena sela u Francuskoj.

Ispred mene nalazio se veliki komad otvorenog neba na mestu na kom su nekada stajale Kule bliznakinje. Većina Amerikanaca, čak i većina Njujorčana, odsustvo kula zapaža samo kao prazninu u liniji oblakodera. Ali ako živite ili radite u centru grada i navikli ste da svakodnevno viđate ta dva mastodonta, onda se svaki put iznenadite što ih nema kada prođete ulicom.

Hodao sam i razmišljao o razgovoru s Harijem Malerom.

S jedne strane, nema ničeg neuobičajenog ni osobitog u njegovom zadatku. S druge strane, nešto se ne poklapa. Hoću da kažem, na ivici smo rata s Irakom, ratujemo u Avganistanu, paranoično iščekujemo sledeći teroristički napad islamista, a Harija šalju na sever da uhodi nekakav skup bogatih desničara čiji stepen pretnje po nacionalnu bezbednost u ovom trenutku lebdi između zanemarljivog i nepostojećeg.

Tu je i besmislena tvrdnja Toma Volša da Hari stvara dosije za slučaj da neki zastupnik u Kongresu ili novinar poželi da sazna da li jedinica drži pod kontrolom domaće teroriste. To bi možda imalo smisla pre dve-tri godine, ali od Jedanaestog septembra neonacisti, paravojne jedinice i slične grupe su se utišale, čak se i raduju što smo napadnuti, što se zemlja uozbiljila, što se zločinci ubijaju, hapse i tako dalje. Na kraju, tu je taj sastanak rano ujutru na praznik.

Bilo kako bilo, ne bi trebalo svemu tome da pridajem preveliku važnost, mada je pomalo neobično. U suštini, nije me se ni ticalo, a kad god sam postavljao suviše pitanja o nečem

neobičnom na Federalnom trgu 26, upao sam u nevolje. Ili, kako je to moja majka govorila: „Džone, tvoje drugo ime je nevolja.“ Verovao sam joj sve dok nisam dobio krštenicu na kojoj je pisalo da mi je drugo ime Alojzije. Rado bih ga zamijenio imenom Nevolja.

DRUGO POGLAVLJE

S krenuo sam u Ulicu Čejmbers i ušao u *Eko*, italijanski restoran s atmosferom kaubojskog saluna – sjedinjavao je najbolje od oba sveta.

Bar je bio prepun gospode u poslovnim odelima i dama u poslovnim kostimima. Prepoznao sam nekoliko ljudi i pozdravio ih.

Čak i da nisam nikoga poznao, kao dobar detektiv i posmatrač Njujorka razaznao bih među gostima odlično plaćene advokate, državne službenike, čuvare zakona i tipove iz finansijskog sveta. Ponekad ovde naletim i na svoju bivšu ženu, pa će jedno od nas morati prestati da dolazi ovamo.

Naručio sam viski sa sodom i ćaskao s ljudima oko sebe.

Stigla je Kejt; poručio sam joj belo vino, što me je podsetilo na moj problem s predstojećim vikendom. Upitao sam je: „Jesi li čula za onu bolest vinove loze?“

„Kakvu bolest?“

„Onu što je napala Nort Fork. Svaki čokot je zaražen nekom čudnom gljivicom koja se prenosi i na ljude.“

Očigledno me nije slušala, pošto je nastavila: „Našla sam nam divan pansion u Matitaku.“ Prepričala mi je opis

pansiona s nekog turističkog sajta i obavestila me: „Zvuči zaista ljupko.“

Kao i Drakulin zamak na sajtu Transilvanije. Upitao sam je: „Jesi li nekad čula za klub *Kaster hil*?“

„Nisam... Nema ga na sajtu Nort Forka. U kom je gradu?“

„Nalazi se na severu države Njujork.“

„Oh... je li lep?“

„Ne znam.“

„Hoćeš da odemo tamo sledećeg vikenda?“

„Proveriću prvo kakav je.“

Očigledno naziv kluba nije bio poznat Kejt Mejfeld, koja ponekad zna ponešto ali mi ne govori. Mislim, u braku smo, ali ona je FBI, a moj bezbednosni stepen niži je od njenog. S tim u vezi, zapitao sam se zašto je pomislila da je klub *Kaster hil* hotel ili pansion, a ne, na primer, istorijsko društvo, društveni klub ili nešto slično. Možda zbog konteksta. A možda je tačno znala o čemu govorim.

Promenio sam temu i prešao na dopise o Iraku, pa smo neko vreme razgovarali o geopolitičkoj situaciji. Specijalni agent Mejfeldova smatrala je da rat s Irakom ne samo što je neizbežan, nego je i neophodan.

Federalni trg 26 je orvelovsko ministarstvo, a vladini službenici koji tu rade uvežbani su da predosete i najmanju promenu u partijskim stavovima. S obzirom na vladajuću političku korektnost, lako bi se pomislilo da je Antiteroristička jedinica nekakva socijalna služba za brigu o psihopatama s niskim nivoom samopoštovanja. Svi govore o ubijanju islamskih fundamentalista i o pobedi u ratu protiv terora – gramatički korektno bilo bi „rat protiv terorizma“, ali živimo u svetu novogovora. Kejt Mejfeld je dobar državni službenik, nema sopstvenih političkih stavova, pa zato bez problema jednog dana mrzi talibane, Al Kaidu i UBL-a, a